

dømme Forholdet; men jeg tillader mig dog at formene, at der er en stor Forskjel. Naar Domstolen bestaår af Mænd, der ere ansatte paa 6 Aar, hvis Functionstid altsaa har en vis forudbestemt Bærlighed, idet de ikke verle, saaledes som Ministrene gjøre det, men kunne være ansatte af en heelt Anden end den, der i Diebliffet er Minister; saa troer jeg dog, at Enhver maa indrømme, at der er en ganske anden Selvstændighed tilstede hos saadanne Mænd, og at man hos dem tør gjøre Regning paa en ganske anden uhibdet Bedømmelse, en af personlige Forhold ganske anderledes upaavirket. Dem end hos de enkelte Ministre. Naar dertil kommer, at vi have foreslaaet, at den ene af de overordnede Dommere skal være Formand, saa troer jeg, at man kan være sikker paa, at Alt, hvad der bør iagttages, ogsaa vil blive fulgt. — Endnu staaer tilbage at omtale det sidste Stykke af vort Endringsforslag, som ogsaa afviser noget fra den høitagtede Finantsministers Forslag, idet nemlig vort Forslag slutter saaledes: „Indtil Afgjørelsen har fundet Sted, og dersom denne gaaer Embedsmanden imod, indtil Pensionen er bestemt ved Lov, er han berettiget til at oppebære $\frac{2}{3}$ af fuld sædvanlig Pension“, medens den høitagtede Ministers Forslag gaaer ud paa, at Embedsmanden kun oppebærer dette Beløb, „indtil Lovforslag om hans Pension kan forelægges Rigsdagen.“ Nu forekommer det os, at, naar en Embedsmand ikke har fortabt sin Pension, altsaa har Ret til Pension, og det kun gjælder om at bestemme hvor Meget, er det uheldigt, at han risikerer i en vis ubestemt Tid ikke at faae Pension, fordi der muligvis mellem begge Thing bliver Strid, om han skal have 700 eller 800 Rd. Erfaringen har jo viist, at en saadan Strid kan komme frem, saa at Sagen ikke bliver afgjort, og det forekommer mig at være ubilligt, om Embedsmanden muligvis i et heelt Aar slet ingen Pension fik. Der er imidlertid ogsaa herom af den høitæredede Finantsminister stillet Underendringsforslag til vort Forslag, og det høte Thing vil saaledes faae Leilighed til, ogsaa under Forudsætning af, at man vil gaae ind paa vort Endringsforslag, at vælge, hvilken

af disse Redactioner det maatte foretrække. Jeg tillader mig saaledes paa det Bedste at anbefale vort Endringsforslag. —

J. Andersen: Det Endringsforslag, der under Nr. 4 er stillet af den 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Kier) og mig, blev allerede ved 2den Behandling bebudet af min ærede Medforslagsstiller, der idag ikke er tilstede. Da der nemlig blandt Andet dengang af ærede Medlemmer blev gjort den Indvending gjældende mod det af os stillede og vedtagne Endringsforslag, at det ikke medtog det Tilfælde, at en Embedsmands Broder bestod i Forsømmelighed, lovede han, at der til denne Behandling skulde blive stillet et Forslag derom, og det er dette Løfte, som vi have opfyldt ved vort Endringsforslag under Nr. 4, der gaaer ud paa, at der i andet Stykkes 1ste og 2den Linie istedetfor Ordene „i eller udenfor Embedsførelsen har gjort sig skyldig i et Forhold“ skal sættes: „har gjort sig skyldig i grov Forsømmelighed eller andet Forhold i eller udenfor Embedsførelsen.“ Udtrykket: „grov Forsømmelighed“ findes, saavidt jeg veed, i den almindelige Straffelov, og jeg troer, at det er en aldeles rigtig Betegnelse for, hvad vi have haft for Die. — Jeg skal herved anbefale det nævnte Forslag, idet jeg dog tillige skal udtale, at jeg selv vil stemme for det af den ærede Ordfører under Nr. 3 stillede Forslag, og det nægtet jeg var Medforslagsstiller af det Forslag til § 2, som ved 2den Behandling blev vedtaget. Jeg antager nemlig, at Embedsmændene ville være tilstrækkelig sikrede ved det af det ærede Ordfører stillede Forslag. Vi vide jo alle, at det ikke let falder Rigsdagen ind at nægte nogen Embedsmand Pension; tværtimod have vi vistnok Alle eller dog de Fleste af os oftere deltaget i at give vore Stemmer med til Pensioner for afsatte Embedsmænd, hvilke der efter den almindelige Folkebevidsthed tilkom noget ganske Andet end Pension. Vi have gjort dette baade af Humanitetshensyn og af Hensyn til, at Embedsforretningerne ellers let vilde komme til at lide. Vi ere nemlig gaaede ud fra, at, naar saadanne Embedsmænd efter almindelig Regel ikke fik Pension, saa vilde